

?M'envaeix la nostàlgia de Terres Cavades quan sento parlar de la Budellera

Jordi Martí Font aporta en aquest article noms i dades inquietants entorn al pla urbanístic de la Budellera de Tarragona | «Els indicis els sap tanta gent que, fins ara, no menys de cinc cops ens han advertit, gent que ens vol bé, que no miréssim cap a aquest cantó de la ciutat perquè els que se'n lucraven eren gent roïna i sense escrúpols, i encara prendríem mal»

Imatge d'arxiu de la Travessera Terres Cavades | J. Antonio / El Mundo

Algú dirà que és bonic, molt bonic, perquè provoca nostàlgia, obrir aquests dies el diari -de paper o digital- i trobar-hi cartes com la que signa Jesús A. Gómez Espejo, secretari de la Junta de Compensació provisional del PPU 24 «la Budellera» en resposta a un article escrit per Pau Ricomà, portaveu d'ERC-MES-MDC a l'Ajuntament de Tarragona. La nostàlgia mai no porta enlloc, però he d'admetre que tot això em sona a ja vist: la mateixa gent, els mateixos arguments, les mateixes intencions, la mateixa ciutat, la mateixa mania de pensar que tots els altres som rucs...

La nostàlgia em porta a recordar aquella Tarragona «nadalenca» en què els promotors del pla urbanístic de Terres Cavades, un espai al qual ara anomenen «la Vall del Llorito» per no repetir aquell nom maleït en les seves futures intencions, feien el mateix que fan ara. En aquell moment, els de la banda dels promotors escrivien cartes als mitjans i eren una bona colla, inclòs José Luis García, l'amo en aquell moment de Promociones José Luis, per a qui Gómez Espejo treballa des de fa més de 13 anys. El mateix Gómez Espejo és gerent de l'actual projecte i, ahora, també va ser gerent del Nàstic durant set anys, el club del qual en va ser president el seu cap, José Luis

García.

Sí, senyores i senyors. Llegir els diaris avui pot provocar nostàlgia no buscada, tot i que jo prefereixo, sense dubte, memòria històrica. I amb ella, recordo com ens vam enfadar, i molt, quan vam saber que el germà del que aleshores era regidor d'Urbanisme, Àngel Fernández, el Juan, tenia interessos compartits amb el mateix García a Terres Cavades i, és clar, tot feia i fa molta mala olor. Tanta com en fa avui que el despatx del fill del regidor d'Urbanisme de Tarragona, Josep Maria Milà, hagi estat l'encarregat de redactar el Pla de la Budellera, un despatx on hi feia feina el mateix regidor d'Urbanisme, qui alhora ha treballat, de forma destacada i continuada, anys i panys, per a José Luis García.

Curiós, el tema... Enredat?, també. De fet, tot plegat sembla més aviat «El hotel los líos» tot i que aquí no hi ha pobres artistes que esperen algun ric capitalista per fer cap espectacle sinó més aviat rics que ho volen ser més i ho organitzen tot per tal que això passi com si fos la cosa més natural del món. I no ho és. Cap de les situacions descrites en l'anterior paràgraf són «naturals» sinó buscades i fabricades, tot i que això no les converteix en il·legals sinó que les deixa «només» en estat d'«èticament reprovables»... almenys fins que algú no ho denunciï davant un tribunal i passin coses, tal com explicava el secretari de l'Ajuntament en el darrer ple municipal.

I és que a Tarragona, tothom diu que mai no hi passa res i potser tenen raó, perquè tot i haver-hi tots els indicis mai cap gran lladre fa cap a la presó, almenys fins ara. I parlo en genèric, no en concret, que ja tindrem temps per concretar. Els indicis els sap tanta gent que, fins ara, no menys de cinc cops ens han advertit, gent que ens vol bé, que no miréssim cap a aquest cantó de la ciutat perquè els que se'n lucraven eren gent roïna i sense escrúpols, i encara prendriem mal. Ens han dit que si qüestionàvem els amos ens farien la vida impossible i, si cal, s'inventarien el que fos per fer-nos recular i callar, però nosaltres sabem que estem en un país democràtic... i mentre no mentim, que no ho farem, no deixarem d'explicar tot allò que sabem. I cada cop sabem més coses, perquè tants anys de «fer el bé» han deixat, per dir-ho així, llargues cues de «damnificats».

No divaguem més i tornem a allà on érem. Perquè la contesta a Ricomà feta per Gómez Espejo és bona, bona. El secretari de la Junta de Compensació de la Budellera, que també és gerent i secretari de la Junta de Compensació provisional PPU41 «La Vall del Llorito» (és a dir de la Junta de Compensació de Terres Cavades, suma i afegeix-ne un altre), adverteix que tot i que els agents privats no juguen el rol de «disseny de la ciutat», amb la llei a la mà (i el POUM com a Bíblia), el jugaran. Ho diu amb altres paraules, però acaba dient això. I tot legal, és clar. No ho poso en dubte.

L'article en qüestió té fragments deliciosos, molts dels quals caldria comentar. Entre tots ells jo em quedo amb aquest: «Creiem que amb assumptes de tant d'abast, com ho és aquest, cal parlar amb propietat i amb coneixement de causa, no només des d'un «pla polític» a curt termini, ja que ens hi estem jugant el futur i la competitivitat de la ciutat de Tarragona». Sense cap mena de dubte, la ciutat de Tarragona ja pot estar tranquil·la, perquè els que vetllen a llarg termini pel seu futur urbanístic ho tenen tot ben preparat i arreglat i, sense cap mena de dubte, «en seguirem parlant pel bé de la ciutat de Tarragona».

Deixin que dubti uns moments que uns empresaris de la construcció (es posin el nom que es posin) tinguin la intenció de fer el bé a la ciutat de Tarragona, almenys si entenem que la ciutat som totes i tots, a no ser que un cop més confonguin la ciutat amb la seva butxaca, que com totes sabem és ampla i profunda.

Deixin que acabi l'article amb un reconeixement, un cop més, a les persones que en aquells temps de Terres Cavades, jugant-se fins i tot la feina, van denunciar com a periodistes les males arts dels qui manaven en el tema urbanístic. A elles i a ells, el reconeixement pel valor. A elles i ells, les gràcies per dir la veritat. I a les d'ara, i als d'ara, un agraïment avançat perquè sé que no es deixaran impressionar per la visió directa del poder, que sempre va agafat de la mà dels diners, i

poques vegades de la veritat.

Serem moltes les qui no deixarem de dir els noms de qui planifica la ciutat només per als interessos dels rics de sempre que mai no en tenen prou. I ho fem i ho farem perquè fa temps que va deixar de ser el temps del silenci. I, ni aleshores ni ara, l'habitatge ha de ser ni pot ser només un negoci, perquè abans que res és un dret i amb els drets no es mercadeja, ni a Terres Cavades fa deu anys ni a la Budellera ara mateix.